

L'efecte vinil en el cinema, o com els cinèfils poden salvar les sales fosques

Text > JORDI DORCA

Il·lustració > IVÁN GARCÍA

Les sales de cinema han rebut un cop mortal a causa de la pandèmia causada pel coronavirus? Segurament, sí. El model de múltiplex de finals dels anys noranta i de principis del segle xx és un model que costarà de sostenir. Ja havia escrit en aquest mateix espai que des de feia temps percebia que aquest patró, volgutament o per imperatiu econòmic, havia anat expul·sant el públic cinèfil i l'havia anat relegant a sales petites, a horaris impossibles i a estrenes massa efímeres. L'aposta era pel públic familiar i per aquells que fan del cinema un entreteniment que moltes vegades és el colofó d'una jornada de consumisme. Les cartelleres així ho expliciten. I ara, amb la pandèmia i amb un confinament llarg a l'esquena, els canvis s'han accelerat. Les aplicacions de vídeo a demanda tenen cada vegada més clients, i de mica en mica es va generalitzant la idea que amb les noves (i enormes) pantalles televisives, ja no cal anar al cinema. El confinament també ha provocat que algunes estrenes no passessin per les sales i anessin directament a les plataformes, i alguns festivals han trobat en la forma híbrida, presencial i en línia, una manera de fer créixer de manera exponencial el nombre d'assistents. El procés de canvi que fa temps intuïem ha agafat velocitat i les grans sales comercials en són, o això sembla, les grans damnificades.

Després del confinament, la primera sala de les nostres comarques (i d'arreu del país) que va obrir va ser el Cinema Truffaut. Va adoptar les mesures necessàries i va optar per programar *Encadenados*, d'Alfred Hitchcock, i per reestrenar *La verdad*, d'Hirokazu Koreeda. Mentrestant, els multicinemes patien per trobar la manera de rendibilitzar l'obertura sense les millors estrenes, totes dins un calaix esperant que arribin temps millors. Aquesta visió de servei públic i aquesta flexibilitat més gran que van demostrar em fa pensar que potser el nou model que es pot acabar imposant vagi per aquí. Potser els espais que programin cinematografies més enllà de les comercials, que respectin la llengua original i programin actes al voltant del fet cinematogràfic siguin les que en surtin més reforçades. De la mateixa manera que en temps de formats digitals per escoltar música, els vinils han ressorgit impul-

sats per molts melòmans que no volen renunciar a la sonoritat i a la mística dels discos, el cinema a les sales el poden salvar uns cinèfils que no volen renunciar a la foscor, als films de vocació artística i a l'experiència de veure cinema en comunitat. Seran menys, potser sí, però segur que seran més fidels. Menys usuaris, però més usos. Aquests petits cinemes poden sortir-ne reforçats mentre les propostes comercials vagin abandonant les sales en pro de les plataformes i el visionament domèstic individual.

Cada aparició d'una nova tecnologia ha servit per intentar matar l'anterior, però el cert és que ni el cinema va posar fi al teatre, ni la televisió va eliminar el cinema, ni el vídeo va matar l'estrella de la ràdio; això sí, tots van suposar un canvi i una nova manera de fer i d'accedir a cada mitjà. La sala fosca pot acabar sent un reducte per a militants, res que no intuïssim, i ara que amb la pandèmia sembla que alguns canvis s'acceleraran, ho podrem constatar. Arriba l'efecte vinil aplicat al cinema; podríem dir-li *l'efecte cel·loide*. Els cinemes han mort, visca els cinemes!

Després del confinament, la primera sala de les nostres comarques (i d'arreu del país) que va obrir va ser el Cinema Truffaut. Va programar *Encadenados*, de Hitchcock, i va reestrenar *La verdad*, d'Hirokazu Koreeda.

